

Μηλιώτισσα

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΗΛΙΩΤΩΝ ΗΛΕΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 5ος - ΑΡ. ΦΥΛ. 11 - ΜΑΡΤΙΟΣ 1991 - ΕΔΡΑ: ΑΘΗΝΑ

Υπερβολές

Γράφε, γιατί δεν γράφεις, πως το δικό μας το χωριό είναι στον κόσμο το καλύτερο.

Τα σπίτια του είναι όνειρο, κι οι κήποι του πιο όμορφοι κι από τους κρεμαστούς της αρχαίας Βαβυλώνας.

Γράφε ακόμα για τη γή, μια χούφτα στάρει αν δεχτεί, χίλια σουδάκια κάνει.

Όσο για τους ανθρώπους του, είναι κομμάτι μάλαμα. Αγαπά ο ένας τον άλλον κι είναι θαρραλοί όλοι μια οικογένεια.

Άσε πούναι όλοι τους νοικοκυραίοι. Δε θέλει κανείς το άδικο, όλοι το ίδιο βλέπουν. Ξεχνάς πως αν κάτι καλό συμβεί σε κάποιον, κάνουνε απ' τη χαρά τους στο χωριό, όλοι οι άλλοι τούμπες.

Η μήπως αμφιβάλλεις πως αν συμβεί το αντίθετο και κάποιος υποφέρει, όλο το χωριό δε βάζει μπουγκιά στο στόμα.

Γράφε γι' αυτά όπως τα λέω, γράφε.

Κι αν πού και πού θαρρείς πως λίγο υπερβάλλεις, μη φοβηθείς. Γράφε και κλάψε.

Πτώσεις

Δύσκολη εποχή για πρίγκιπες. Και όχι μόνο. Χαλεποί καιροί για οράματα κι απογειώσεις. Χειμώνας των χιονοπτώσεων και γενικά των πτώσεων. Πτώσεις πυραύλων στην καρδιά του κόσμου. Πτώσεις έξυπνων βομβών από τους εκπορευτήρες των σαλεμένων μυαλών του ανθρώπου. Πτώσεις στο χρηματιστήριο των αξιών, στο χρηματιστήριο της οδοί Σοφοκλέους, στα όνειρα πτώσεις και συνάμα εκπτώσεις. Πτώσεις τεχνών, ιδεολογιών, ρουκετών. Πτώση του C - 130 στο βρος 'Οθρυς.

Ο άνθρωπος — Άνω + θρώσσω — σ' όλες τις πτώσεις. Ω, άνθρωπε.

Καλά εσύ γεννήθηκες νωρίς

Σε πρόλαβε η κατοχή, η πείνα κι οι αρρώστιες. Εγώ γεννήθηκα αργότερα.

Η αλήθεια δεν έφαγε λούπινο ή αλεσιμένη δρόμη. Δεν φόρεσα γουρνοτσάρουχα, όχι. Δεν κάπνισα κανονικό στριφτό με πούσι.

Εγώ γεννήθηκα σε μια εποχή που έχει ψιμί, καλά παπούτσια και τσιγάρα φίλτρα. Πού είναι όμως τα όνειρα, παπού;

ΑΝΤΙ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ

Συνήθίζεται στο τέλος οποιονδήποτε θητιών να γίνεται απολογισμός έργου και δραστηριοτήτων, δηλαδή κάναμε τούτο, κάναμε τ' άλλο, θέλαμε να κάναμε εκείνο κ.λπ.

Εμείς εδώ θα διαφοροποιηθούμε ως προς αυτό και θα σας πούμε ποιά ήταν η φιλοσοφία μας και οι προθέσεις μας θέτοντας εαυτούς σε μια τέτοια θητεία, καθ' όλα σημαντική, όπως είναι η θητεία στο Δ.Σ. του Συλλόγου. Τώρα για το αν και πόσο παρήχθει έργο, οι απολαυδώνοντες ή όχι τούτο, δηλαδή όλοι μας, το ξέρουν.

Πρώτα - πρώτα η φιλοσοφία μας και η θέση μας για το Σύλλογο είναι σαφής, και δύναται να καταγραφεί απλά σε λίγες αράδες. Θεωρούμε το Σύλλογό μας και κατά προέκταση όλους τους Συλλόγους μ' αυτό το χα-

ρακτήρα, σα σημαντικά σημεία στη διατήρηση και προώθηση ιδιαίτερα καθοριστικών πραγμάτων στην υπόθεση του πολιτισμού, που περιέχει μια σειρά από επιμέρους στοιχεία, όπως παράδοση, ιστορία, ήθη και έθιμα, τρόπος ζωής, παραγωγής, εκδηλώσεων κ.λπ., πάντα δέβαια στο χώρο που απευθύνονται και λειτουργούν. Η πρόθεσή μας έπεται ήταν να καταγραφούν όλα αυτά όσο είναι δυνατόν, να προωθηθούν και να αναδειχθούν σε πολυσήμαντα συστατικά στο όλο των δραστηριοτήτων μας, σαν άτομα και σαν σύνολο. Κι όλα αυτά που έγιναν, με το αν και το πόσο πάντα, ο σκοπός και αυτοσκοπός τους ήταν δγαλμένος από αυτή μας τη θεώρηση, μια θεώρηση πέρα από τ' άλλα που αναφέραμε και με μια ηθική ρίζα και προοπτική. Έτσι σα νέοι

όλοι, και με τη συμμετοχή μεγαλύτερων, κάναμε την άθροιση των δυνατοτήτων μας και των προτάσεών μας σ' αυτά τα πράγματα. Εμείς νομίζουμε ότι κάτι καταφέραμε, κάτι φρέσκο, κάτι καινούργιο ότι προέκυψε, εσείς θα το κρίνετε και το κρίνετε. Τώρα νομίζουμε, (κι αυτό ανήκει στη φιλοσοφία μας), νέα άτομα καινούργια, να συμμετάσχουμε σε τέτοιες σημαντικές θητείες, να προωθήσουν, (και θα προωθήσουν), τη μεγάλη αυτή υπόθεση για όλους μας, που λέγεται Σύλλογος. Ουδείς δεν πρέπει να αισθάνεται αναντικατάστατος, γιατί εκτός από αλλαζονικό, είναι και κοντό. Με μεράκι λοιπόν με φρέσκιες προτάσεις και όρεξη, καινούργια μέλη του Συλλόγου μας, μπορούν να εργαστούν και να προσφέρουν μεγάλα πράγματα σε ό-

λους μας, εμείς είμαστε σίγουροι, περιμένουμε.

Οι εποχές μπορεί να προσδιορίζουν άλλες απόψεις, η αντίσταση του καθενός μας σε μια σειρά από λέξεις με αρχικό τους γράμμα το στερητικό (α) (αποχή, αμνημοσύνη, απουσία), είναι πράξη μεγίστης ηθικής και δύναμης.

Κλείνοντας τούτο το σύντομο σημειώμά μας, θέλουμε να τονίσουμε ότι ίσως μπορούσαμε να δώσουμε κάτι παραπάνω και λαμβάνουμε αυτή την ευθύνη απέναντί σας χωρίς αιτιολογίες και άλλα τινά.

Μετά τιμής
ΤΟ ΑΠΕΡΧΟΜΕΝΟ Δ.Σ.
ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ
Αθήνα 22-3-1991

Επιστροφή στα παλιά

ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «ΠΑΤΡΙΔΑ» ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ, ΤΗΣ 5ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟΥ 1943

ΕΠΙΣΤΙΤΙΣΤΙΚΑ

Το ψωμί εις τας ιδίας τιμάς 4.000 - 200 - 400.

— Με την αναμενόμενη άφιξη των αλεύρων, τα οποία καθυστέρησαν δι' έλλειψιν συγκοινωνίας, θα απέλθη μεγαλύτερα υποτίμησις.

— Ψάρια θα πωληθούν σήμερον.

— Γενική πεποίθησις επικρατεί ότι εφ' όσον οι αδελφοί Καντούνη θα τα διαθέσουν προς 12 χιλιάδας την οκάν, δεν πρέπει να πωληθούν περισσότερον των 14 χιλιάδων.

— Το υπερβολικόν κέρδος είναι αδικαιολόγητον και μάλιστα κατά την σημερινήν περίστασιν ότε αι λαϊκά τάξεις μαστιζονται από την ακρίθειαν της ζωής.

— Είναι γενική αξίωσις αυτή την οποίαν είμεθα δέβαιοι ότι θα σεβασθούν οι ιχθυοπώλαι.

Σχόλιο: Δεν μπορώ να ξέρω τί πεποίθησις επικρατεί σήμερα για τους αδελφούς Καντούνη. Ξέρω όμως ότι: «Το υπερβολικόν κέρδος είναι αδικαιολόγητον και μάλιστα κατά την σημερινήν περίστασιν ότε αι λαϊκά τάξεις μαστιζονται από την ακρίθειαν της ζωής».

— Η ποσότης των καρπουζίων ηλαττώθη.

— Μεταφέρονται εις τας Αθήνας, όπου η αγορά δεν έχει καμμίαν σταθερότητα.

— Δια τον λόγον τούτον πολλοί την έχουν πάθει.

— Κρέας ολίγον εις την Δημ. Αγοράν.

— Εις τα προς την οδόν Πατρών κροεπωλεία μόνον εις του Καραλή υπήρχε κρέας αμινού και προς 12 μόνον την οκάν.

— Εις το κατάστημα του κ. Θ. Πήτα, μόνον δια σήμερον, λάδι θαίμα εις ποιότητα παραγωγής Μερκούρη προς 19.000 κατ' οκάν.

— Ειςτός της νωπής σταρίδος η οποία πωλείται εφέτος αρθόνως προς υποστήριξιν του προϊόντος μας, πολλά φρούτα.

— Κάτωθεν της Διοικήσεως χωροφυλακής δροσερή και ευθηνή τουρκοπούλα.

Πράξις 2η
Εν Μελιτίαις εώμερον τών 17^{ης} τς μηνός Εφρίου 1944 ημέραν τών καιών 3^η ώρα 12^η 3^η εν τώ Ύψώ Θεώ ενιληδαί καλόστην προεδρία τς 5 προέδρου 3^η εν απη: τία τώ λαίττω μετώ ακούσαι τώ δέμα περι εισεργά τς: υγιησκή Χρέσται 1943-44. ΕΙΣΤΟΡΑΙΝΕΤΑΙ
α) Πέρι εισεργά τς Ύψώ εις είδος ες (6) άνω άραο. εις 6) Πέρι εισεργά τς δια λυσις τών Γάμων 3^η εις 3^η 12^η άραβόσιτον. Βακτικίεις: 2 1/2 ά. εις 3^η 4 ά. άραβόσιτον. Κηδεύαι: 2 1/2 ά. εις 3^η 4 ά. άραβόσιτον. Μνησκείνω: 2 1/2 ά. εις 3^η 4 ά. άραβόσιτον. Πολυέται τέρτες κ.λ.: Σπυθαρυκίαι: Ιδαίτερος 4^η ά. φινία 3^η ά. ά. ήτις καλόστη εννηκίειν τώ σύνταρα- μίντ μετ τώ διαρκηκίαις εκμεταλίαν. 7) Πέρι Ύψώ- τών τών: Γάμων 10 ά. εις 3^η 15 ά. άραβόσιτον. Κηδεύαι: 2 ά. εις 3^η 3 ά. άραβόσιτον
δ) Δικαιώματα Μουίερ: Γάμων: 2 ά. εις 3^η 3 ά. άραβόσιτον. Είσιον: κατά τήν τήν τς άναδούχ κ.λ.: Κηδεύαι: 2 ά. εις 3^η 2 ά. άραβόσιτον
Οκτ. Μηνιά τή 17^η 4. 44

Σχόλιο: Οι βαπτίσεις δε μ' ενδιαφέρουν. Παιδιά - σκυλιά δεν έχω. Οι κηδείες, κτύπα ξύλο, έχω ψωμιά μπροστά μου. Όσο για το γάμο, το συζητώ. Δέκα οκάδες «σίτον» ή 15 οκάδες «αραβόσιτον», έχω. Στα δικαιώματα της νεοκόρου δυσκολεύομαι. Τελικά, όλα του γάμου δύσκολα.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ ΣΑΣ ΕΥΧΕΤΑΙ ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

ΟΙ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΔΕΙΞΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΣΤΙΣ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ 1991

Η ΠΡΑΞΙΣ ΤΗΣ ΑΦΑΙΡΕΣΕΩΣ

Πήγαν νωρίς - νωρίς στα πρόβατα. Το χάραμα κι όλας καλοντυμένοι, με κάτι κουστούμα παλιό και μάλλον μοναδικό, και κάτασπρα πουκάμισα, νάτοι στην Εκκλησιά.

Το κερύ χαράκιονε το πρόσωπο, ίσια, έως θαθεία στα μάτια, και έβλεπε μέσα τους μάν αγριάδα, σα κείνα τα εικονίσματα, όπως τα έβλεπε μικρός ύστερα από κάποια ένοχη πράξη ή κάποιο παράπτωμα.

Ύστερα κείνα τα κερύ με τα θαθεμένα πρόσωπα θα βγαίνανε στις ρούγες. Πίσω από τον Άγιο, εκείνο τον Άγιο που έτσι τόχανε τότε, το πανηγύριζαν, για τ' έτσι θέλουνε οι Άγιοι. Μια φορά να φεύγουν και αυτοί από κείνες τις θέσεις στις Εκκλησιές τους και να βγαίνουνε στις γειτονιές και στην Αγορά, σαν τους ανθρώπους. Και τα τραπέζια με το λιθανιστήρι και τα λουλούδια. Και θα ασπαζότανε όλη η οικογένεια κατά σειρά, με απόλυτην ιεραρχία.

Και κατόπι οι Επίτροποι, για κείνο το λίγο λάδι για τα καντήλια του Αγίου. Κι οι ντουφεκιές, σε κάθε γειτονιά, θα δίνα-

νε και θα παίρνανε. Γιατί έτσι λένε τότες τόθελε ο Άγιος να γίνεται ντόρος στη γιορτή του, να τα ακούνε και στα γύρω χωριά, μήπως ξέχασαν ότι σήμερα γιορτάζει. Εμείς μικροί δεν ξέραμε και πολλά πράγματα για τους Αγίους και φοβόμαστε, θαρρώντας πως μέσα στα κόκκινα φουστάνια τους έχουν κρυμμένο το φαλλίδι για να μας κόψουν τη γλώσσα για τα φέμματα που λέγαμε, τα δάχτυλα για τα χέρια που μπουζώνουμε. Κι έτσι που γύριζαν στο χωριό, τώρα δεν τη γλυτώνουμε λέγαμε. Τί να ξέρουμε εμείς αλήθεια τότες για τέτοια πράγματα, και πανηγύρια. Μόνο για κείνο το φύλλο το γλυκό ξέραμε που φτιάχνανε όλα τα σπίτια, και για τα όργανα που θάρχονταν το δρόμο. Και νάτοι το λιόγεριμα, με τα κλαρίνα, τα βιολιά και τα ταβούλια. Οι Μπρεκαίοι από του Λάλα, (αυτούς εγώ επρόλαβα), και θα κουρντίζανε τα όργανα σιγά - σιγά. Κι έβλεπε κείνα τα πρόσωπα με τα κερύ που λέγαμε και στο βάθος φώτιζαν. Και ήξερεν ο Σταύρος τα τραγούδια, τα χούγια και με-

ρακία τους, και δεν χρειάζονταν παραγγελιές και άλλα.

«Νάσαν τα νιάτα δυό φορές». «Καραγκούνα».

«Όλα τα πουλάκια».

Και νά ξέρε ο Σταύρος και τα αιτία τους και τους καιμούς τους στο χορό.

«Τα γηρατειά καμία να ξανανοιώσω μια φορά να γένω πουλί μ' παλιγκάρι».

Και να βγάσουν ένα - ένα τα χαρτονομίσματα. Γιατ' έτσι τόχανε, το τραγούδι το πλερώνεις και το χορεύεις κι' είναι δικό σου. Και μεις κοιτούσαμε πίσω απ' τα καφάσια και τους μεγάλους και μετράγαμε τα θήματα. Που δεν μας μάθαιναν στο σχολείο, μόνο στα κορίτσια μάθαιναν, αλλά κάτι θήματα ψυχρά, χωρίς πετάγματα, ενώ εδώ εί-

χε άλλη ζωή ο χορός. Και να πίνουν σταυρωτά και μιά και δυό και τρίς. Και όλα τα λεφτά θα χάλαγαν απόψε. Και χόρευαν μόνον οι άντρες, πέρα από οικογένεια, μόνον η παρέα. Αργότερα θα χόρευαν και με τα σπύτια τους και τους συγγενήδες σε άλλες παρέες. Και όπα - όπα Τάχη - Μοάμη - Γιώρη. Όμορφα - όμορφα. Και τα μαντήλια σκίζονταν από τη βία στο κράτημα. Γιατί έτσι τόχανε τότες, την κρατούσαν την ημέρα και το πανηγύριζαν τον Άγιο μία φορά το χρόνο.

Υ.Γ.: Το κείμενο τούτο είχε γραφεί πριν τις 23ης τ' Αυγούστου. Φέτος στο πανηγύρι μα ποιό πανη-

γύρι και ποιό χορό και ποιό τραγούδια. Στις ενιά νέκρα στο χωριό. Ο μακαρίτης ο Καρδελάς έλειπε ο μακαρίτης ο Τάκης έλειπε, ο μακαρίτης ο Μπάμπης έλειπε και τόσοι άλλοι. Μόνον ο Κωστάκης ο Γερμανός έκασε εκεί μέχρι τις μία τα μεσάνυχτα, καλοντυμένος μόνος κι έπινε. Κι όλοι λείπανε. Κι ο Σταύρος από του Λάλα θα ξέχασε τα τραγούδια και τα χούγια που τους αρέσανε. Και μεις μαζέψαμε κάτι πρόσωπα που φωτιζανε κάτι καιριό χωρίς νάχουν τίποτα στο βάθος, κενό, δηλαδή τα πρόσωπά μας, και πήγαμε για ύπνον νωρίς, αφού ήπιε δυό μύρες με στραγάλια. Και κουβεντιάσαμε πολύ ώρα για πολιτικό και για λεφτά, για σπύτια κι άλλες σκατά κουβέντες. Και πήγαμε για ύπνο νωρίς. «Λιούλιε καυμένη, καυμένη Λιούλιε» όπα, όπα, όμορφο, καρδιά μου.

Ο ΦΡΟ·Υ·ΝΤ ΚΙ ΕΓΩ

Τρία πράγματα φοβόμουν περισσότερο στην παιδική μου ηλικία.

Πρώτ' απ' όλα το δάσκαλο. Είδα κι' έπαθα να συνηθίσω το σχολείο. Στην πρώτη του Δημοτικού, όταν κινούσε η καμπάνα για το σχολείο, κρυβόμουν, τότε στο παχνί τ' αλίγου, τότε στο μπαούλο, για να αποφύγω. Μ' ανακάλυπταν σχετικά εύκολα και με πήγαιναν με το ζόρι, από τ' αυτί και στο δάσκαλο. Ο δάσκαλός μου έδινε καραμέλες, για να με καλοπιάσει. Αυτό ήταν ένα ωραίο δόλωμα, που έπιασε. Έπεσα σαν το κότσουφα στο κούμαρο. Πήγα σχολείο, δε μπορούσα να κάνω κι' αλλιώς. Με τον καιρό οι καραμέλες κόπηκαν κι έπεφτε ράβδος. Ήταν η συνταγή του εκπαιδευτικού μας συστήματος. Ήταν το ξύλο, που έβγαυε απ' τον παράδεισο. Είχε, θέβαινα, και τις ευλογίες των γονιών μας: «Δε διαβάζει; Τσάκισέ τον στο ξύλο να στρώσει».

Δε ξέρω αν «έστρωσα». Ξέρω, όμως, πως τότε ένιωθα σαν «μαύρο ζώο και τυφλό μαστιγωμένο».

Να σημειώσω εδώ πως το διάλλεμα πολλά παιδιά, όταν είχαμε το προαισθημα ότι θα φάμε ξύλο, τρέπαμε τσουκνίδες στα χέρια μας, για να μουδιάσουν και να μην πονάνε.

Μη νομίσει ο δάσκαλός μου σήμερα ότι του κρατώ κακία. Αντίθετα, τρέφω σεβασμό στο πρόσωπό του. Αναγνωρίζω ότι έκανε, το έκανε να μάθουμε γράμματα και να γίνουμε καλοί και χρήσιμοι στον εαυτό μας και την κοινωνία. Το σύστημα το εκπαιδευτικό έφταιγε, δάσκαλε. (Τα χρόνια πέρασαν, εγώ μεγάλωσα, ο δάσκαλος γέρασε, το ξύλο στα σχολεία καταργήθηκε. Το σύστημα το εκπαιδευτικό άλλαξε, αλλά δεν έφταιξε).

Κάτι άλλο που έβλεπα με φόβο τότε, ήταν ο παπάς. Τώρα

θα μου πείτε: Καλά το δάσκαλο τον φοβόσουν γιατί έδερνε. Τον παπά γιατί; Να σας το εξηγήσω.

Παραδέχομαι ότι οι ιερείς της υπαίθρου, είναι συμπαθητικοί. Έχουν φυγούρες γραφικές κι αυτό γιατί εργάζονται στα χωράφια, όπως όλοι. Κανονικά λοιπόν έπρεπε να τους βλέπω φιλικά. Όταν όμως έχετε τους μεγάλους να σου λεν με το παραμικρό: «Θα το πω στον παπά να σου κόψει τη γλώσσα», είναι να βλέπεις παπά και να τρέμεις. Είναι να καταπίνεις τη γλώσσα σου μπάς και βγάλει κανένα προβατοφάλιδο από την τσέπη και σου δώσει τη γλώσσα στο χέρι. Ναι, τον έτρεμα τον παπά γι' αυτό το λόγο κυρίως, αλλά και γιατί μου είχε μπει η ιδέα ότι, αν μάθαινε τις ζαβολιές μου, θα μ' έστελνε στην κόλαση: Εκεί που κοχλάζουν τα καζάνια με θραστό νερό κι οι διαβόλοι χορεύουν ολόγυρα καρσιλαιά. (Κάπως έτσι την είχα φανταστεί).

Σήμερα που κατάλαβα ότι αυτοί οι μύθοι ήταν ένα τέχνασμα των μεγάλων, να μας φοβίσουν, ούτε καν υποψιάζομαι ότι κάποιος ιερέας θα μου κόψει τη γλώσσα ή θα με στείλει στην κόλαση. Να σας πω και κάτι: Πολύ το χαιρόμαι όταν εδώ στην Αθήνα συναντά παπά στο δρόμο και με χαιρετά, χωρίς να με ξέρει.

Τέλος, εκτός από το δάσκαλο και τον παπά φοβόμουν και τον χωροφύλακα.

Δεν θα είχα τίποτα με τον άνθρωπο, αντίθετα μπορεί να μου ήταν και συμπαθής, εάν σε κάθε αταξία μας οι μεγάλοι δε μας έλεγαν: Θάρθει ο χωροφύλακας να σε πάει φυλακή.

Καιμιά φορά όταν γύρναγε στις γειτονιές να δει αν τα κράσπεδα ήταν ασφαλισμένα ή αν οι αυλές είναι καθαρές, νόμιζα ότι έφαχνε εμένα και κλειδιωνόμουν στο δωμάτιο.

Μη νομίσετε ότι δεν ήθελα τη φυλακή γιατί θα έχανα το σχολείο. Πιστεύω ότι τη φοβόμουν, γιατί θα είχε πολύ σκοτάδι, κι ακόμα γιατί θα έχανα τα παιχνίδια. Τελικά, όπως ήρθαν τα πράγματα τη γλιτώσα τη φυλακή. Ο χωροφύλακας μου έκανε τη χάρη να μ'ε με συλλάβει ποτέ.

Οι μεγάλοι τώρα δεν μπορούν να με τρομάξουν, γιατί μεγάλωσα κι εγώ. Οι παιδικοί μου φόβοι έσβησαν, πάνε. Το υποσυνείδητό μου όμως, έχει άλλη άποψη. Το ίδιο κι ο Φρόντ.

Δωρητές οργάνων

Τον τελευταίο καιρό διαβάζουμε συχνά στις εφημερίδες, περιπτώσεις δωρεάς οργάνων από γονείς, που είχαν την ατυχία να χάσουν τα παιδιά τους. Αυτό δείχνει ότι, παρ' όλα τα στραβά κι ανάποδα που διαδραματίζονται στην εποχή μας, υπάρχει ακόμα κάτι όρθιο. Υπάρχει κάποιο φως στην άκρη του τούνελ, που γεννά την ελπίδα.

Αυτοί οι γονείς μπορούσαν να πούν: «Έχασα το παιδί μου, χάθηκαν όλα».

Λένε όμως κάτι άλλο πιο δυνατό και πιο ανθρώπινο: «Έχασα το παιδί μου. Είναι τραγικό. Με τα μάτια του, όμως, ας δει κάποιος άλλος το φως. Έχασα το παιδί μου. Ο πόνος είναι αθάνατος. Με τη καρδιά του, όμως, ας ζήσει την ευτυχία ένας άλλος άνθρωπος που υποφέρει».

Εδώ, εκτός από το μεγαλείο της ανθρώπινης ψυχής, διαφαίνεται και το μεγαλείο της επισημής όταν υπηρετεί τη ζωή και δεν τη σκοτώνει κατασκευάζοντας σύγχρονα όπλα.

Μάθε παιδί μου γράμματα

Οι καταλήψεις των σχολείων έληξαν και οι μαθητές μπήκαν πάλι στις τάξεις τους.

Η παιδεία, όμως, πολύ φοβάμαι πως έμεινε κι αυτή την φορά απέξω. Εδώ και χρόνια πηγαίνερα από συρτάρι σε συρτάρι, από συζήτηση σε συζήτηση κι ύστερα κουρασμένη πέφτει για ύπνο. Η πολιτεία, καλώς ή κακώς, πήρε πίσω τα προεδρικά διατάγματα, πήρε πίσω άλλα μέτρα για την παιδεία. Το ζητούμενο όμως είναι η παιδεία μας, η εθνική αυτή επένδυση, να πάει μπροστά. Στην Ελλάδα του Πλάτωνα και του

Αριστοτέλη, του Σοφοκλή και του Ευριπίδη στην εποχή μας τα παιδιά βγαίνουν απ' τα σχολεία αγράμματα. Βγαίνουν στουρνάρια, ξύλα απελέκητα. Τα αίτια είναι γνωστά και δε χρειάζεται να τα αναφέρουμε. Οι μαθητές, όπως είπαν σ' ένα από τα συνθήματα των ημερών των καταλήψεων, είναι λουλούδια. Δεν είναι φυτά. Τα λουλούδια, όμως, θέλουνε περιποίηση, θέλουνε κατάλληλη καλλιέργεια. Είναι ευαίσθητα πανάθεμάτα, αλλά έτσι και τα προσέξεις, μοσχοβολά ο τόπος. Κι ο τόπος μας έχει ανάγκη από λίγο άρωμα.

Οι τριακόσιοι

Εμείς εκλέξαμε τριακόσιους. Στις συνεδριάσεις της Βουλής, εκτός σπανίων περιπτώσεων, ζήτημα να παρίστανται δέκα με είκοσι. Οι άλλοι απουσιάζουν. Προτιμούν την «κοπάνα», με άλλα λόγια, οι βουλευτές μας. Και μην ανησυχείτε δεν θα κοπούν από απουσίες. (Μαθητούδια είναι;). Ούτε πρόκειται να πεινάσουν. Παρόντες ή απόντες. Πληρώνονται αδρά.

Βρέχει χιονίζει ο μισθός πέφτει.

Ξέφραγο...

ΜΗΛΙΩΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Το όνειρο

Δύο φίλοι και γείτονες, ο πατέρας μου ο Γερμανός και ο μπάμπια Φέτας, θυμάμαι, συναντιόσαντε καθημερινά μπορώ να πω, εκεί κάτω από τη Κληματαριά στην αυλή μας. Εγώ συνήθως μαστόρευα στο κατόπι, στο μαγαζί όπως το λέγαμε, που ήταν γεμάτο εργαλεία. Σε λίγο άκουγα μακρόσυρτα το όνομά μου:

— Χρήστοσοο, για βάλε δύο μέχρι τα δαχτυλάκια, έτρεχα στο βαρέλι και τους τα πήγαινα.

Θυμάμαι με πειράζανε συνήθως κι εγώ στις απαντήσεις μου έλεγα κανένα εκουφά (όπως λένε σήμερα τα παιδιά), και σκάγανε στα γέλια. Ο μπάμπια Φέτας είχε μανία να τον λέω τα όνειρά μου, και έτσι έκανα πράγματι.

Μια μέρα δεν είχα δει όνειρο ή μάλλον δεν το θυμόμουνα, και τον λέω:

— Θεϊε, δεν είδα απόψε όνειρο.
Με ρωτάει αμέσως:

— Γιατί; γιατί ρε Χρήστο δεν είδες όνειρο; Κι εγώ θυμάμαι του απάντησα:

— Γιατί, γιατί απόψε θείε κοιμόμουνα.

Έχω ακόμη στη μνήμη μου το γέλιο που έκαναν και οι δυό τους και εξακολουθώ να βλέπω όνειρα, ακόμη κι όταν κοιμάμαι! Μόνο που δε με ρωτά κανείς για να τα πώ.

ΧΡ. Π. ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ο τραχανάς

Ένα χειμωνιάτικο βράδυ μαζεμένοι στη κουζίνα, γύρω στο τζάκι περιμέναμε το τραχανά, που χόχλαζε στη πυρσοτιά με το βουρλίδι. Συνήθως τα πιτσιρίκια όλο πεινάγαμε και η αναμονή όπως καταλαβαίνετε ήταν δύσκολο πράγμα.

Η μάνα μου καθυστερούσε λίγο να τον κάψει με κρεμμύδι, γιατί ο Κωστάκης ήταν ακόμη στην Αγορά και τον περιμέναμε. Επιτέλους ήρθε. Το τραπέζι κοντά στο παραγώνι ήταν έ-

τοιμο και μεις στη θέση μας στα σκαμνάκια.

Μόλις σερβιρίστηκε ο τραχανάς, καυτός όπως ήταν και άχνιζε, από την διασπύνη μου στην πρώτη κουταλιά τσουρουφλίστηκε, αναφουσκώθηκε, παρατάω το κουτάλι και χωρίς να σκηνοθώ έτρεχα το πόνο.

Ο πατέρας μου με είχε δει και θέλησε να διασκεδάσει με το πάθημά μου. Με ρωτάει λοιπόν:

— Γιατί δεν τρώς ρε Χρή-

στο; Δεν πεινάς; Τσιμουδιά εγώ. Μήπως νυστάζεις; Καμία απάντηση εγώ. Ρε Δήμητρα γιατί δεν τρώει το παιδί; Μήπως του έβαλες λίγο τραχανά και θύμωσε; ή μήπως δεν είναι καλός. Είχα φθάσει στο Αιήν, τα μάτια μου είχαν δακρύσει και πριν αρχίσω τα κλάμματα του λέω:

— Τί να φάω ρε πατέρα, αφού καπνίζεις ακόμα...!

ΧΡΗΣΤΟΣ Π. ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

Η βιβλιοθήκη είναι το στολίδι μπορώ να πω στο χωριό μας. Σε κανένα από τα περίχωρα, δεν έχει τέτοιο κτίριο. Τόσος αγώνας αγαπητοί μου συγχωριανοί γι' αυτό το κτίριο, κι όμως σχεδόν θά έλεγα επί χρόνια είναι παραμελημένο. Εάν σκεφθεί κανείς πόσοι και πόσοι κουράστηκαν, μόχθησαν, δώρησαν και πόνεσαν για να γίνει αυτό το ωραίο κτίριο, τώρα το βλέπουν έτσι και πονάνε ακόμη περισσότερο. Όλοι μας βρήκαμε ως δικαιολογία ότι είναι μακριά και στο άκρον του χωριού μας. Όμως αγαπητοί μου, μια βιβλιοθήκη έτσι πρέπει να είναι. Χρόνια τώρα ο αγροτικός γιατρός έκανε ιατρείο το καρνεϊό. Μα ήταν δυνατόν ένας να πίνει καφέ κι ο άλλος να σηκώνει τα ρούχα του για να τον δει ο γιατρός; Όχι προς Θεού! αυτό τον αγώνα να τον αφηφούμε και να μην δίνουμε σημασία. Τώρα χαίρομαι όταν πηγαίνω στην βιβλιοθήκη και βλέπω ιατρείο, κοινοτικό γραφείο, κόσμο να πηγαυνοέρχεται. Και θυμάμαι τους τόσους και τόσους δωρητές και αγωνιστές γι' αυτήν. Κάποτε περνούσα και είδα καταδρομένο τον Παναγιώτη Σ. Μπιλάλη να σκάβει. Αυτοί οι άνθρωποι δώρησαν, αλλά και κουράστηκαν ψυχικά και σωματικά. Και ύστερα να μην δίνουμε σημασία, κυρίως οι νέοι παλιά και τώρα να μη διαβάζουν απ' αυτά τα όμορφα διβλία. Τα διβλία εκείνα, που και πολλά είναι και κάτι θα βρεις για να σ' αρέσει. Την ευκαιρία για το «Ναι» το «Και» και τόσα

άλλα περιοδικά την έχουν, για την μόρφωση δεν την έχουν; Είναι κρίμα και μας λυπεί πολύ όλους τους γονείς στο χωριό αυτό. Τη βιβλιοθήκη την αγαπούσα και την καμάροννα από τότες που χιζόταν. Τώρα όμως που έμεινα 1,5 χρόνο και την έζησα πιο πολύ την αγάπησα σαν το σπίτι μου.

Ευχαριστώ και ευγνωμονώ όλους εκείνους που δώρησαν και

μόχθησαν, να έχουν υγεία και ευτυχία. Δεν θα το ξεχάσω ποτέ αυτό και όσο ζώ θα τη φροντίζω.

Ευχαριστώ το Σύλλογο, όλα τα Διοικητικά Συμβούλια από την αρχή έως τώρα, όλοι προσφέρουν και αγωνίζονται να κάνουν κάτι καλό για το χωριό, αλλά δυστυχώς χωρίς ανταπόκριση.

ΑΣΠΑΣΙΑ Γ. ΤΣΑΠΑΡΑ

ΕΔΩ ΡΑΔΙΟ "ΜΗΛ.,.

Αγαπητοί ακροατές και ακροάτριες του Ράδιο «ΜΗΛ», Καλή σας μέρα.

Καλή σας μέρα με τρία Μωραϊτικά τραγούδια, αφιερωμένα εξαιρετικά στους γεροντότερους του χωριού μας, που ευτυχώς, στο στόμα τους ζη ακόμα η μουσική μας παράδοση.

Να χαμπηλώναν τα θουνά

- Να χαμπηλώναν τα θουνά, να ψήλωναν κι' οι κάμποι, άστρον της αυγής γιατί έρηγες να θγής;
- Νάηδλεπα την Αντρίτσαινα, το έρημο παζάρι, πρόβαλε να ιδής, καρδιά που τυραννείς.
- Νάηδλεπα την αγάπη μου, διπλός καϊμός, πώς σρώνει, πώς κοιμάται, θάλασσα πλατειά, μαγκόφα ξενητειά.
- Σε τι τραπέζια τρώει ψωμί, σε τι ταβέρνες πίνει, έλα πάρασε, παίξε και γέλασε.

- Τίνους χεράκια τον κερνούν, και τα δικά μας τρέμουν, πάπια του γιαλού, τι αγάπησες αλλού;
- Τίνους ματάκια τον τηρούν, και τα δικά μου κλαίνε, πάπια του γιαλού, μην αγαπάς αλλού.

Πούησουν Πέρδικα καυμένη (Τσάμικο)

- Πούησουν πέρδικα καυμένη, πούηδες το πρωί βρεγγμένη;
- «Ήμουνα ψηλά στα πλάγια, στις δροσιές και στα χορτάργια».
- «Τί έτρωγες μωρ' περδικούλα κι' είσαι ροϊδοκοκκινούλα»;
- «Έτρωγα το Μάη χορτάρι και τον Αλωνάρι στάρι. Και τον τρυγητή σταφύλι, κι' είμαι κόκκινη στα χείλη».

Μαύρα θέλω να φορέσω (Καλαματιανό)

— Μαύρα θέλω — κυρά μου —

ότο κρεβάτι του πόνου

Λουλούδια που σας φέρανε οι φίλοι κι οι δικοί μας
Και δίπλα σας εβάλανε στη μαύρη μου ντεμέλα
Ολημερίς εσάς κοιτώ, βαθειά αναρωτιέμαι.

Λουλούδια που σας κόφανε δεν πόνεσε η ρίζα;
Δεν έκλαιγε η μάνα σας, δεν λύγισε ο ιστός σας;
Τ' αγέννητα αδελφια σας δεν σας αναζητήσαν;

Περνούνε μέρες σας κοιτώ και κάτι περιμένω
λουλούδια για μιλήστε μου, κουθέντιαστέ μου λίγο
να ξεχαστεί ο πόνος μου και να χαρεί η ψυχή μου.

Μα δεν πονέσατε για με στις τόσες τις ημέρες;
Τα φύλλα σας είν' πράσινα, αστραφτερά τα άνθη,
αντί το στριφτοφύλλιασμα που έπρεπε για νάρθει.

Το ένα είσαι κόκκινο, το άλλο είσαι άσπρο,
το τρίτο 'σαι γαυρόφαλλο, με το βαθύ το χρώμα,
η ίδια όμως ομορφιά, η ίδια και η χάρη.

Φίλε εμείς δεν έχουμε ψυχή να νιώσουμε το πόνο
Εμείς δεν έχουμε μιλιά παρηγοριάς κι ελπίδας
Αυτή τη λίγη τη ζωή, που έδωσε η φύση
για σένα ολιγότερη, λιγότερη κι η γνώση.

Του συγχωρεμένου ΚΟΡΔΕΛΛΑ

Ο εφιάλτης

Εκεί στο Μισοβούνι, λέει, ξεπήδησε από τη γή νερό άφθονο, «άμπουλας» που λένε στο χωριό μας. Σωθήκαμε! Τώρα θα δεις ντομάτες, καρπούζια και τριφύλλι μέχρι το γόνατο.

Αμαλιάδα θα γίνουν οι Μηλιές, γή της επαγγελίας θα γίνει το χωριό μας, αιέ.

Έτσι πιστεψαν όλοι, κατ' αρχάς. Έλα όμως που το νερό το διεκδικούσε και το Δούκα.

Εδώ που τα λέμε η πηγή ήταν πάνω στα Μηλιώτικα και Δουκαϊτικά όρια. Αρχισαν αμηνικοί καυγάδες που δεν είχαν τελειωμό. Το νερό έπεφτε ανεκμετάλλευτο στο ρέμα.

Τα γειτονικά χωριά με επικεφαλής τους Λαλαίους ανέλαβαν πρωτοβουλία να λυθεί ειρηνικά το ζήτημα. Πρότειναν να μοιραστούμε το νερό. Έτσι κι αλλιώς ήταν αρκετό και για τις

δυο κοινότητες. Η πρόταση απερρίφθη κι από τις δύο πλευρές. Η σύρραξη ήταν αναπόφευκτη. Εμείς συντάξαμε τις δυνάμεις μας στο ύψωμα του Μισοβουνίου κι οι Δουκαίοι στο απέναντι ύψωμα, στις Κουκουναριές.

Ο επικεφαλής μας, ανέλαβε και το ρόλο του εμψυχωτή. «Θα τους φάμε λάχανο τους Δουκαίους. Σε λίγες μέρες το νερό θα ποτίζει μόνο το δικό μας κάμπο. Και να τα καρπούζια, να τ' αγγούρια, να τα πεπόνια».

Αυτά έλεγε ο επικεφαλής κι' ύστερα έδωσε το σύνθημα της επίθεσης. Ο πετροπόλεμος άρχισε.

Λιθάκια παντός τύπου έπεφταν σαν βροχή κι από τα δύο στρατόπεδα. Τις πρώτες μέρες ο πόλεμος γινόταν με συμβατικά όπλα, με στρογγυλές πέτρες δηλαδή. Αργότερα χρησιμοποιήθηκαν όπλα μη συμβατικά, ακανόνιστες πέτρες. Οι απώλειες ήταν μεγάλες: Το μισό μας στρατόπεδο κούτσαινε.

Ο καιρός περνούσε κι οι Δουκαίοι δεν υποχωρούσαν. Τα χωράφια έμειναν ακαλλιέργητα. Τα ζωντανά φύφησαν από την πείνα. Το νερό χανόταν στο ρέμα. Ευτυχώς που ξύπνησα γιατί θα συνέβαιναν και χειρότερα.

Τόσες δραματικές εικόνες είδαμε αυτών τον καιρό από τον Περσικό, πώς να μην βλέπουμε εφιάλτες. Όσο για τις σχέσεις μας με το Δούκα σίγουρα τίποτα δε θα τις διαταράξει. Ένα εφιαλτικό σενάριο ήταν, πάει.

Στους νέους, που στην πλειοψηφία τους σνομπάρουν το δημοτικό μας τραγούδι και γενικά την παράδοση, αυτή τη φορά δεν τους αφιερώνουμε τίποτα. Ας ακούσουν το «THE DARK SIDE OF THE MOON» (η σκοτεινή πλευρά του φεγγαριού) των PINK PLOYD, με δική τους ευθύνη. Εμείς, απλά, θα το προτιμούσαμε από την «Ταραχή» του Λε - Πα, ή το «Σκάσε» του Δάντη.

Αντί μνημοσύνου

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡΓ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Το 1990 μαζί του είχαν σπύρε τον μαύρο καβαλλάρη και μας πήρε για τον άλλο κόσμο πολλούς συμπατριώτες και μάλιστα νέους και καλούς.

Πολύ νέος ήταν και ο Γιάννης Δημακόπουλος. Ο χάρος του έστειλε καρτέρι στην Εθνική οδό Πύργου - Πατρών στις 12 Φλεβάρη 1990, γιατί ζήτησε τα νεύρα του και του καιροφαινόταν που ο Γιάννης πήγαινε συνέχεια στον πατέρα του στο χωριό μας, γιατί ο χάρος δεν έχει πατέρα, ούτε και οικογένεια και είναι φθονερός. Ο θάνατος του καλού Γιάννη, προήλθε από αυτοκινητιστικό δυστύχημα, γιατί ο θεριστής της ζωής χρησιμοποιεί για το έργο του και τα άπνοια και βαρβαρικά σύνεργα που λέγονται αυτοκίνητα, τα οποία σαν αρχίσουν να τρέχουν πολύ, ξεχνάνε τον οδηγό και πάνε με την τρέλλα παρέα και το παιδί του χάρου τον ύλγγο. Μαζί με τον Γιάννη έφυγε και ο Πάνος ο Μπλάλης της θειά - Αννέτας, και έτσι το χωριό μας ορφάνεψε από ένα εργατικό και γεμάτο από αστεία μόνιμο κάτοικό του.

Ο Γιάννης Δημακόπουλος ήταν το μικρότερο αρσενικό παιδί του Γιώργη Δημακόπουλου και γεννήθηκε ανήμερα του Αϊ - Βασιλείου του 1954 στο χωριό μας τις Μηλιές. Εκεί έμαθε και τα γράμματά του. Το παιδί πέρασε και αυτό, όπως και εμείς οι παλαιότεροι, μέσα από το αναγκαστικό και επώδυνο για τα μικρά παιδιά καμίνι της σκληρής ζωής του χωριού μας γιατί για παράδειγμα, έπρεπε ολομόναχο στην εξοχή χωρίς νερό συνήθως και με ξερό ψωμί κατά κανίνα, να φυλάει τις κόττες και τα πουλιά από τις άτιμες αλεπούδες και τα σκληρά γεράκια μέρα - νύχτα, να λογοδοτήσει επί απειλή ρητικής και υλικής τιμωρίας (είσαι άχρηστο και φάε αυτό το ξύλο), αν για κακή του τύχη εχανόταν έστω και ένα γδυτολαίμικο τσιροπούλι, ή να φυλάει τα αρνιά τα καπερώνικα αλλοιμονό του αν κανένα απ' αυτά έτρωγε σπαριά αραποσίτι και φούσκωνε και ψόφαγε.

Η ζωή όμως αυτή δεν τον έβλαψε, γιατί τον ατσάλωσε τον χαρακτήρα και τον έμαθε από πολύ μικρό παιδί ότι δεν θα είναι τριαντάφυλλα στο δρόμο του και κρείδι να έχει σεβασμό στους παλαιότερους και να ετοιμαστεί να την αντιμετωπίσει παλληκαρίσια, γιατί από μικρό φαινόταν ότι ήταν παλληκάρη. Και πράγματι ο καλός Γιάννης Δημακόπουλος αντιμετώπισε την ζωή και θαρραλέα και επιτυχημένα.

Έφυγε από την σκληρή τυραννία των Μηλεών και στις 21 Γενάρη 1969 σε ηλικία μόνον δέκα πέντε χρόνων έγινε ναυτικός, και οργάνοντας τις παγκόσμιες θάλασσες και έχοντας τον νου του στην εργασία και μη ξεχνώντας ότι έφυγε από τις Μηλιές ξυπόλυτος, δεν έχλαγε στην αμαρτωλή ζωή των ναυτικών τον ιδρώτα του, αλλά τον φύλαγε, γιατί καιτοι ακόμη αμούστακο παλληκαράκι είχε προγραμματίσει σκοπόν εις την ζωή του.

Έτσι λοιπόν το 1978 σε ηλικία μόνον 24 ετών με τις αιμα-

τηρές οικονομίες τους, άνοιξε ωραϊάτο και μεγάλο μαγαζί στην καλύτερη οδό της Γλυκιάδας, πήγε πολύ καλά, έφαγε και αυτός ψωμί και οι άλλοι του ευρύτερου περιγύρου του, απέκτησαν δικό του κατάστημα - κτίριον και μια πολύ καλή οικογένεια.

Παντρεύτηκε με καλή κοπέλα, δηλ. την Μαρία Λούπη, που του έχτισε δύο όμορφα, υγιέστατα και έξυπνα παιδάκια, τον Γιώργο και την Αλίκη, τα οποία μάλιστα υπεραγατούν το χωριό του πατέρα τους. Έμειναν όμως τα καιμενούλια ορφανά από πατέρα, και πατέρα καλόν.

Ο Γιάννης Δημακόπουλος ήταν αγαπητός εις όλους και αγάπαγε όλους. Καμμία πόρτα και οποδήποτε δεν έμεινε κλειστή γι' αυτόν. Γιατί ήταν άνθρωπος που είχε λόγον, ήξερε από φτώχεια, δεν ήταν δίδουλος και χροϊούζης και ήξερε να παίρνει το δική του πρώτα με τον όμορφο τον τρόπον και αν εχρειάζοταν και με το ζόρι.

Ήταν άνθρωπος αποφασιστικός, νουνεχής, έπαιρνε γρήγορα και ασφαλώς τις αποφάσεις τους, ήτο ανοιχοτόρης, ισχυρός υποστηρικτής του Συλλόγου μας, ένθερμος υποστηρικτής των έργων και της προόδου, φιάνθρωπος, άψογος εις την εμφάνισιν, περιχαρής, έχαιρε δε μετά χαιρόντων και έκλαιε μετά κλαίωντων.

Στην αγορά του λεκανοπεδίου της Αττικής και στους τόπους απ' όπου πέρασε ακούγεται ακόμα ο απόηχος των καλών του λόγων και διατηρείται ακόμη η ανάμνησή του δια την ευθύτητα και συνέπεια στις συναλλαγές. Ήταν ένας πρωτοπόρος εις το εμπόριον και εις την δημιουργίαν υλικών, και κοινωνικών αγαθών.

Στην λέξη Μηλιές και πατριώτης απεκαλύπτετο και εθυσιαζόταν παραοχήμα.

Τώρα όμως ο Γιάννης δεν θα ξανατάξει στο χωριό, δεν θα γιορτάσει μαζί μας τον Αύγουστο στην μνήμη της Παναγιάς στο καλοκαιρινό μας πανηγύρι και ούτε θα χορέψουμε μαζί στην πλατεία του χωριού. Έφυγε για πάντα για άλλους κόσμους. Και πήγε θέβαια όπως τον παρεκάλεσα τα χαιρείσματά μου στον συνονόματό του τον αδερφό μου και αδερφή μου, που και κείνοι μου φύγανε νέοι και πήρανε και τον Κωνσταντή μου.

Αγαπητέ μας Γιάννη. Σε κλαίει το χωριό μας, σε κλαίει τα ανδρόνια της άνοιξης που κελαηδούν στις ρηματιές του, σε αναζητούν την άνοιξη οι κούκοι στις πλαγιές του τόπου μας, οι κότσυφοι στους λόγγους, ο ήχος από τα κουδούνια των προβάτων. Σε κλαίει όλη η πλάση του τόπου μας. Γι' αυτό και περίπου οι κερασιές δεν έβγαλαν τα άπνοια τους τα άνθη και εστερέψανε οι θρύοι. Σε κλαίμε όλοι μας. Πάλι θέλουμε να σε ξαναδώσουμε. Και το πιστεύουμε ότι θα ξανασυναντηθούμε, εεί γάρ σήμεριτοι γεγονάμεν τῷ ὁμοίωματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καί τῆς Ἀναστάσεως ἐσόμεθα.

12-2-1991
ΑΠΟΣΤ. Π. ΛΕΝΤΖΟΣ
εκ Μηλεών Ολυμπίων

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΘΑΝΑΤΟΙ

- ΤΣΑΠΑΡΑΣ Η. ΓΕΩΡΓΙΟΣ
- ΛΕΝΤΖΟΣ Α. ΑΝΔΡΕΑΣ
- ΔΟΥΛΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
- ΛΕΝΤΖΟΥ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ
- ΛΕΝΤΖΟΥ Ι. ΑΘΗΝΑ (σύζ. Ιωάννη Ν. Λέντζου).
- ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (σύζ. Τρυφώνας Α. Λέντζου).
- ΛΕΝΤΖΟΥ Φ. ΑΝΤΩΝΙΑ
- ΣΕΒΟΠΟΥΛΟΥ Γ. ΜΑΡΙΓΩ
- ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ Ι. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

Αιωνία αυτών η μνήμη.
Ο Σύλλογος εις την μνήμη τους αφιερώνει το ποσόν των 45.000 δραχμών εις την Εκκλησίαν του χωριού μας.

ΔΩΡΕΑ

Ο Λέντζος Γ. Δημήτριος προσφέρει το ποσόν των 5.000 δραχμών εις μνήμην Δούμα Χ. Παναγιώτη, εις το Σύλλογον.

Η αποπεράτωση του Κοιμητηρίου

Η αποπεράτωση του καινούργιου Κοιμητηρίου στο χωριό μας, είναι πια γεγονός. Ένα έργο που χρειάστηκε τέσσερα ολόκληρα χρόνια συστηματικής και εντατικής δουλειάς, στηριζόμενος πάντα στις προσφορές και μόνον των απανταχού συγχωριανών μας. Ένα έργο που καλύπτει όλες εκείνες τις προδιαγραφές ενός σύγχρονου και πολιτισμένου περιβάλλοντος, που ταιριάζει στη μνήμη των νεκρών μας.

Υλοποιώντας τούτο το όνειρο πολλών δεκαετιών, προσπαθήσαμε να απορύουμε όλες εκείνες τις επιπολαιότητες και αυθαιρεσίες εφαρμόζοντας επιστημονικές κατευθύνσεις και σχεδιασμούς.

Το έργο τούτο λοιπόν περνώντας στη δικαιοδοσία της Κοινότητάς μας (που αυτή μόνο από το νόμο έχει δυνατότητα να διαχειρίζεται τέτοιους χώρους), και κάτω από συγκεκριμένο νομικό πλαίσιο, τοπογραφικό και οριοτομικό σχέδιο, θα λειτουργήσει για να λυθεί επιτέλους αυτό το χρόνιο πρόβλημα.

Θέλουμε εδώ να ευχαριστήσουμε όλους εκείνους που προσέφεραν αυτό το σημαντικό ποσό για την αποπεράτωση αυτού του έργου, τα τέκνα ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΛΕΝΤΖΟΥ και ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΛΕΝΤΖΟΥ (ΓΚΟΥΤΕΤΣΗ), όπως επίσης τον προσφάτως εκλιπόντα ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ Δ. ΜΠΙΛΑΛΗ. Το συγχωριανό μας τοπογράφο Μηχανικό ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ Κ. ΛΕΝΤΖΟ, που απ' την αρχή μέχρι το τέλος τοπογράφησε το

Κατάσταση Δωρητών για το Κοιμητήριο

(Συνέχεια κατ' αλφαβητική σειρά)

ΔΩΡΗΤΗΣ	ΔΡΧ.
—ΓΕΡΜΑΝΟΣ Π. ΒΙΚΤΩΡΑΣ	40.000
—ΓΕΡΜΑΝΟΣ - ΖΩΡΑΣ ΗΛΙΑΣ	20.000
—ΓΕΡΜΑΝΟΣ Α.Ε.Ε.	100.000
—ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ	50.000
(εις μνήμην του αδελφού του Ιωάννη).	
—ΔΟΥΛΗΣ Ι. ΚΩΝ)ΝΟΣ	5.000
—ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ Δ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ	15.000
—ΛΕΝΤΖΟΣ Ν. ΓΕΩΡΓΙΟΣ	10.000
—ΛΕΝΤΖΟΣ Γ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	10.000
—ΛΕΝΤΖΟΣ Φ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	10.000
(εις μνήμην Σωτηρίου Βελέντζα)	
—ΛΕΝΤΖΟΣ Κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	15.000
—ΛΕΝΤΖΟΣ Β. ΘΕΟΔΩΡΟΣ	10.000
(εις μνήμην Σωτηρίου Βελέντζα)	
—ΛΕΝΤΖΟΣ Β. ΘΕΟΔΩΡΟΣ	68.000
—ΛΕΝΤΖΟΣ Γ. ΙΩΑΝΝΗΣ	15.000
—ΛΕΝΤΖΟΣ ΔΙΟΝ. ΚΩΝ)ΝΟΣ	10.000
—ΛΕΝΤΖΟΣ Θ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ	20.000
—ΛΕΝΤΖΟΣ Γ. ΧΡΗΣΤΟΣ	20.000
—ΜΠΑΝΤΟΥΝΑ Ι. ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ	10.000
—ΜΠΑΝΤΟΥΝΑ Ι. ΜΑΡΙΓΩ	10.000
—ΜΠΑΝΤΟΥΝΑ Ι. ΚΩΣΤΟΥΛΑ	10.000
—Πατ. ΜΠΙΛΑΛΗΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ	20.000
—ΜΠΙΛΑΛΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ (σύζ. Αντωνίου)	50.000
—ΜΠΙΛΑΛΗΣ Ν. ΧΡΗΣΤΟΣ	5.000
—ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	100.000
—ΠΙΠΠΑΣ Η. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ	5.000
—ΠΙΠΠΑΣ Δ. ΑΛΕΞΙΟΣ	10.000
—ΠΙΠΠΑΣ Χ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ	20.000
—ΠΙΠΠΑΣ Γ. ΚΩΝ)ΝΟΣ	10.000
—ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ Ι. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ	10.000
—ΤΣΑΠΑΡΑΣ Α. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	30.000
—ΤΣΑΠΑΡΑΣ Π. ΗΛΙΑΣ (ΜΠΑΛΤΙΚΑ)	15.000

χώρο, πρότεινε και παρακολούθησε τις εργασίες, όπως επίσης και τον ΠΑΠΑΠΑΤΑΛΟΥ Π. ΓΕΩΡΓΙΟ Μηχανικό από τον Λάλα Ηλείας, που σχεδίασε οριοτομικά το χώρο και τον Δικηγόρο ΑΠΟΣΤΟΛΟ Π. ΛΕΝΤΖΟ για τις νομικές τους υπηρεσίες.

Τελειώνοντας ευχαριστούμε και τα Κοινοτικά Συμβούλια που βοήθησαν ουσιαστικά σ' αυτή την υπόθεση.

«ΜΗΛΙΩΤΙΣΣΑ»
ΤΡΙΜΗΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ
ΜΗΛΙΩΤΩΝ ΗΛΕΙΑΣ
Χρόνος 5ος - Αρ. Φύλ. 11
Υπεύθυνοι Έκδοσης:
Συντακτική Επιτροπή
ΤΑΣΟΣ Χ. ΠΙΠΠΑΣ -
Δ. Κ. ΛΕΝΤΖΟΣ
Υπεύθυνος για το Νόμο:
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΛΕΝΤΖΟΣ
Γ. Τερπασέη 95, Ν. ΨΥΧΙΚΟ
Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΡΗΓΑΣ
Γερανίου 13, ΑΘΗΝΑ
Τηλ. 5249.792
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
500 δρχ.